

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 26 listopada 2025r.

w sprawie **S. D.**

oskarżonego z art. 157§1 i 2 k.k.

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 22 maja 2025., sygn. akt VII

Ka 1122/24, uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 31 lipca

2024r., sygn. akt II K 630/23,

na podstawie art. 539e§2 k.p.k.

postanowił:

1) oddalić skargę,

2) obciążyć oskarżonego kosztami postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Skarga złożona w imieniu oskarżonego nie jest zasadna.

Zgodnie z treścią art. 437§2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439§1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Powiązanie tego przepisu z treścią art. 539a§3 k.p.k., w którym wymieniono podstawy tego środka zaskarżenia, jednoznacznie wskazuje, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się wyłącznie do

badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. lub też konieczne jest przeprowadzenie na nowo w całości przewodu sądowego (*vide*: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018r., sygn. akt I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017r., sygn. akt IV KS 6/16). Z powyższego wynika również, że uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno jednoznacznie wskazywać, która z przesłanek określonych w art. 437§2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Z uzasadnienia zaskarżonego skargą wyroku jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy podzielił argumentację zaprezentowaną w obu apelacjach.

W ocenie Sądu Odwoławczego, zgromadzony materiał dowodowy nie potwierdza słuszności przyjęcia przez Sąd I instancji, że oskarżony nie dopuścił się zarzucanego mu czynu. Stąd podstawą do uchylenia zaskarżonego wyroku była zasada *ne peius* wyrażona w art. 454 k.p.k. Sąd ten jednoznacznie podał, że: „w ocenie sądu odwoławczego, konkluzja sądu orzekającego była co najmniej zbyt pochopna, albowiem nieoprowadzona prawidłową analizą zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego”, „Sąd Rejonowy w sposób niezwykle powierzchowny pochylił się nad oceną wiarygodności zebranych w sprawie dowodów, oceniając je z naruszeniem obowiązujących w tym zakresie przepisów i zasad”, „konsekwencją nieprawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego było dokonanie przez sąd niezgodnych z prawdą ustaleń faktycznych”, „ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnione orzeczenie. Temu jednak zadaniu, jak wyżej wykazano, sąd I instancji nie sprostał”.

Sądu Okręgowy też ostatecznie wskazał (część 5.3.1.4.1 uzasadnienia wyroku), że do uchylenia zaskarżonego wyroku doszło na podstawie art. 454§1 k.p.k. Nie jest zatem tak, jak sugerowała obrona w uzasadnieniu skargi, że jedyną przyczyną wydania wyroku kasatoryjnego było naruszenie art. 7 k.p.k.

Przepis ten rzeczywiście został przywołany przez Sąd Odwoławczy, ale w kontekście wskazania, że zaskarżone rozstrzygnięcie nie zostało wydane z poszanowaniem zasad z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. – czego skutkiem było wydanie błędnego wyroku uniewinniającego przez Sąd Rejonowy.

Sąd Najwyższy rozpoznający sprawę w postępowaniu skargowym nie jest sądem III instancji. Stąd jego rolą nie jest przedstawienie własnych ocen w sprawie, a jedynie badanie, czy zaistniały warunki do wydania przez sąd odwoławczy wyroku kasatoryjnego. Sąd ten takie argumenty niewątpliwie przedstawił, co przemawia za prawidłowością jego rozstrzygnięcia.

W świetle powyższego, skarga nie została uznana za zasadną.

Z przytoczonych wyżej względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[a.ł.]